

Csontos Márta

Vigyázz, Kész! ...a Rajt elmarad

A startvonal és a cél megint együtt állnak,
nem veszed észre, ugyanoda érsz majd
vissza, ahonnan elindultál...
Az emlékek kontúrjait át akarod helyezni
a mába... hangokat és illatokat kergetsz,
belevilágítasz az éjszakába.
Már komposztálódtak benned a lehetőségek,
a felhalmozott anyagok elkeveredtek,
nem működik a *playback*,
a korrekcióban rosszul állt a blende,
összemosódtak az eredeti felvételek.
Vigyázz! Kész! ...súgja egy hang, s érzed,
megfeszül benned az univerzum,
várod, hogy valaki meghúzza a ravaszt,
s a betanult lépés elhagyja tested,
de senki nem adja le az indító lövést,
mintha a versenypálya is lerövidülne.
Szabad az átjárás a Valamiből a Semmibe,
a Dögtemetőből az éteri Tündéerkertbe.
Már nem látsz távolságot a jelek között,
ott maradsz a homály kenetén, mozdulatlanul.
Most látod, a versenykiírásból is hiányzik a neved,
küldetésed nem hitelesítette a mennybéli...
csak egy helyben toporogsz, s közben megérkezel
oda, ahova nem is volt érdemes elindulni.

CSONTOS MÁRTA (1951) tanár, költő, irodalomtörténész. Legutóbbi kötetei: „Zászló a szélben”. *Transzcendencia és küldetésstudat Reményik Sándor költészetében* (Hungarovox, 2020), *Carpe diem-kísérletek* (Napkút, 2021), *Futómadártávlat* (Hungarovox, 2023).

Intézményesített lélek

Isten tenyerébe ágyazott
fényből pattant ki a lélek,
volt benne minden...
arány, szépség, öröm,
szerette volna szétkiáltani,
hogyan megérett benne
a madáchi gondolat;
*Nem adhatok mást,
csak mi lényegem...*
a nehéz édenkerti illatok,
a csend felszakadt függönyének
takarásában azt hitte,
sohasem lehet kívül a körön,
szabadon keringhet a maga
pályáján, s örökre megmarad
binnen az életöröm,
de megégtek a térben a díszletek,
az ősi legendákat többé
nem lehetett letölteni,
hangjavesztett lett a dal,
a szépségbe fészket rakott
az önámítás, törvényeket
csomóztak még a fák ágaira is,
agonizálni kezdett a várakozás.
Jöttek a megmondó emberek,
s a lélekvár megrendült,
megbillentek az égi gerendák,
hieroglifák keringtek a szélben,
a hatalom erős kötele szorított
a hajnal váladékos tüdején,
bezárult a tér fedele, fekete
szelencébe zárult a fény.
Csak Ámon maradt ott,
a rejtőzködő...
hogyan őrizze a titkot.
A költő is magára maradt,
egy kis vershomokot szitált
a Hold szemgödrébe.

Sötét árnyak telepedtek fölé,
a rímek szanaszét gurultak,
s ő maga is tehetetlenné vált,
csak vergődött,
mint leszakított szárnyú
rózsabogár a temetőszagú
szirmok alatt.

Ajkáról lefolyt az életterany,
leroskadt a megalkuvás
föléje magasodó szürke
kőlépcsőire, fogyott az ereje,
szárnyak helyett mankók
nőttek megsebzett oldalából.

A hatalom keze új strigulát húzott.
Újabb lélek érkezett
a megalkuvás intézményébe.

Claudia Andujar: Katonai leszállópálya Surucucus régióban (A kapcsolat következményei sorozatból), 1983